

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Δ'.
ΑΡΙΘΜ. 17 (89).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, ἑξάμηρος μόνον
καὶ προπληρωτέα: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Δ.

τῆ 1/13. Σεπτεμβρίου 1888.

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἡ πρὸ ἑξαμηνίας ἤδη διαδοθεῖσα καὶ πολλάκις ἐν τῷ μεταξύ διαφευθεῖσα φήμη περὶ μνηστεύσεως τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου μετὰ τῆς τρίτης θυγατρὸς τοῦ αἰμνήστου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Γ'. καὶ ἀδελφῆς τοῦ νῦν αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου Β'. πριγκιπίσσης Σοφίας, ἠγγέλθη ἤδη ὡς τετελεσμένον γεγονός, καὶ ὁ ἐπίσημος „μηνύτωρ τῆς αὐτοκρατορίας“ ἐδημοσίευσεν πρῶτος τὴν χαρμόσυτον εἰδήσιν ἐν ἐκτάκτῳ παραρτήματι ἔχοντι ὡς ἑξῆς:

„Δευτέρα, 3. Σεπτεμβρίου, ἐσπέρας. Σήμερον ἐγένοντο ἐν Ποτσδάμη, ἐγκρίσει τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως, καὶ συναίνεσι τῶν ΑΑ. ΜΜ. τῆς αὐτοκρατείας καὶ βασιλείσσης Βικτωρίας (χήρας τοῦ Φρειδερίκου) καὶ τῆς αὐτοκρατείας Αὐγούστης, οἱ ἀρραβῶνες τῆς Α. Β. Ὑψ. τῆς πριγκιπίσσης τῆς Πρωσίας Σοφίας Δωροθέας Οὐλρίκης Ἀλίκης, ἀδελφῆς τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως, μετὰ τῆς Α. Β. Ὑψ. τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνου, δουκὸς τῆς Σπάρτης, υἱοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείσσης τῶν Ἑλλήνων Ὁλγας Κωνσταντινόβνας, μεγάλης δουκίσσης τῆς Ρωσίας. Ὑψίστη διαταγὴ ἀνακοινοῦνται τὸ χαρμόσυνον συμβάν, ἐνεκεν ὅμως τοῦ ἐν τῷ βασιλικῷ οἴκῳ βαθέος πένθους θὰ λείψωσιν ἢ συνήθης ἐπίσημος ἀνακοί-

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Δ'.

νωσις ὑπὸ τῆς Α. Μ. καὶ αἱ λοιπαὶ ἐορταί. Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Β. Οἴκου καὶ ἀντ' αὐτοῦ Βέττιγερ.“

Ἡ νῦν ἀγγελθεῖσα μνηστεία ἔτυχεν ἤδη τῆς ἐγκρίσεως τοῦ αἰμνήστου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, συνοδεύεται δὲ ὑπὸ τε τοῦ γερμανικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους δι' ἐγκαρδιωτάτων εὐχῶν εὐτυχίας. Ὁ γερμανικὸς λαὸς, στενωδῶς συνδεδεμένος πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν δυναστείαν ἐν χαρᾷ τε καὶ λύπῃ, συνοδεύει τοὺς ἀρραβῶνας μετ' ἐγκαρδιωτάτων εὐχῶν, αἱ εὐχαὶ τοῦ δὲ στρέφονται πρωτίστως, παρὰ τὴν ἐκλαμπρον μνηστὴν καὶ τὸν μνηστῆρα, πρὸς τὴν πολυπαθῆ χήραν τοῦ Φρειδερίκου Γ', εἰς ἣν θὰ φέρῃ παραμυθίαν ἐν τῇ βαθεῖα ὀδύνη μνηστεία ἀσφαλίζουσα τὴν εὐτυχίαν προσφιλοῦς θυγατρὸς. Τὸ νέον συνοικέσιον θὰ συσφιγῆ στενότερον τοὺς δεσμούς, τοὺς ἐνοῦντας τὰς δυναστείας τῆς Εὐρώπης, θ' ἀποβῆ δ' ἀγαθοῦ πρόξενον καὶ εἰς τὰς σχέσεις τῶν λαῶν. Ἡ ἐποχὴ τῶν γάμων δὲν ὀρίσθη εἰσέτι, πιθανῶς ὅμως ἢ μέλλουσα βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων θὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Γερμανίας ὅπως ἔλθῃ ὡς ἀνασσα εἰς τὴν χώραν ἡμῶν κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος.

Ἡ πριγκιπίσσα Σοφία Δωροθέα Ἀλίκη ἐγεννήθη τῆ 14. Ἰουνίου 1870 ἐν Βερολίνῳ. Φέρει τὰ ὀνόματα τριῶν ἡγεμονίδων, αἵτινες ἐν τῇ γερμανικῇ ἱστορίᾳ ἦσαν

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ, μήτηρ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας.

ἡ ἐνσάρκωσις καὶ προσωποποιήσις τῶν τριῶν θεμελιωδῶν ἀρετῶν, τῆς πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης: τῆς φιλοσόφου βασιλείσσης τῆς Πρωσίας, τῆς Ἐκλεκτείας τοῦ Βρανδεμβούργου, καὶ τῆς μεγάλης δουκίσσης τῆς Ἑσσης. Εἶνε πρὸς τούτους ἡ θυγάτηρ μεγάλων καὶ ἡρωικῶν ἡμερῶν: τὰ βουκαλημάτῃα τῆς ἦσαν οἱ ὕμνοι τῆς δόξης τοῦ ἀειμνήστου πατρός της, τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, τῆς ἐθνικῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ πρώτη αὐτῆς παιδαγωγὸς ἦτο Ἀγγλίς, ἀλλ' ἡ ἀγωγή καὶ μόρφωσις αὐτῆς ἐπέθη ἐνωρὶς ὑπὸ γερμανικὴν ἐπιβλεψίν καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς αὐτοκρατορίας Αὐγούστης αὐξηθεῖσα ἡ νεαρὰ ἡγεμονίς ἀνέπτυξεν ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ λαμπρότητι τὰ ἐξαιρετὰ δῶρα καὶ τὰς σπανίας ἀρετάς, αἵτινες περιουσιῶσιν αὐτήν. Ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ψυχῇ ἀνεπτύχθη ἐνωρίτατα ἐξαιρετικὴ τις ἀγάπη καὶ ἰδιάζουσα κλίσις πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν καὶ ζωγραφικὴν. Ἐχει πρὸς τούτους τὸ ἐξαιρετὸν δῶρον τῆς εὐχεροῦς ἐκμαθήσεως ξένων γλωσσῶν, καὶ ἡ φυσικὴ αὐτῆς ἰκανότης ἠνέωξεν αὐτῇ τὰς ποικιλωτάτας πηγὰς πρὸς ἀπόκτησιν εὐρυτάτων καὶ παντοδαπῶν γνώσεων. Ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα εἶναι ἐνθουσιώδης φίλη τῆς φύσεως. Αἱ πολυάριθμοι αὐτῆς περιηγήσεις ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Ἑλβετίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ παρέσχον αὐτῇ ἔτι μείζονα εὐκαιρίαν πρὸς τελείαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν. Ἡ ἐξαιρετὸς μήτηρ ἦτο δι' αὐτήν ἐν πᾶσιν ἡ ἀρίστη ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος. Αὐτὴ ἐδίδαξε καὶ ἐμύησε τὴν νεαράν ἡγεμονίδα εἰς τὴν δύσκολον καὶ εὐγενῆ τέχνην τῆς ἀγαθοεργίας καὶ φιλάνθρωπίας. Ἡ πριγκήπισσα Σοφία, „ἡ μικρὰ μας σοφία“ ὡς ἀπεκάλει αὐτήν

συνήθως ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Α', εἶνε ἡ προστάτις τῶν πτωχῶν. Αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι πολλῶν χιλιάδων εὐγνωμόνων ψυχῶν θὰ εἶνε τὰ ὠραιότερα, ἀόρατα καὶ ἀμάραντα ἄνθη τοῦ νυμφικοῦ τῆς στεφάνου. Ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα, ἥτις καθ' ὅλον αὐτῆς τὸν μέχρι τοῦδε βίον ὑπῆρξε μάρτυς τῆς ἁρμονικωτέρας καὶ αἰθριωτέρας οἰκογενειακῆς εὐτυχίας, ἐδοκίμασεν ὡσαύτως λίαν ἐνωρὶς τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς λύπης ἐπὶ ταῖς δειναῖς πληγαῖς, ἃς κατήνεγκον οἱ πρῶτοι τοῦ ἔτους μῆνες ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου. Ἔσχε τὸ σπάνιον εὐτύχημα νὰ ἴδῃ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπιδοκιμαζομένην καὶ ἐγκρινομένην ὑπὸ τῶν γονέων, ὑπὸ τοῦ πάππου καὶ τῆς μάμμης. Εἰς τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον Α' ἤρесе καθ' ὑπερβολὴν ὁ Ἕλληνας διάδοχος, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος ἠνώσεν ἰδίαις χερσὶ τὰς χεῖρας τοῦ νεαροῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους. Οἱ ἀρραβῶνες ἐπρόκειτο νὰ ἐορτασθῶσι δημοτελῶς κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν γενεθλίων τῆς πριγκήπισσης, ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ πολυπαθοῦς ἐπὶ τοῦ θρόνου μάρτυρος ἐμπόδισε τοῦτο. „Ἔσο πάντοτε ἀγαθὴ καὶ χρηστὴ ὡς μέχρι τοῦδε“ τοιαύτη ἦτο ἡ εὐχὴ τοῦ θνήσκοντος πατρός της, ἡ ἀρίστη μαρτυρία διὰ τὴν πενθοῦσαν θυγατέρα. Κατὰ τὴν βαθυτάτην αὐτῆς θλίψιν ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῃ ἀπωλείᾳ, ἣν ὑπέστη σύμπαν τὸ γερμανικὸν ἔθνος, ἴστατο ὁ πριγκήπις Κωνσταντῖνος, ὁ εἰλικρινῆς καὶ ἐνθουσιώδης λάτρης τοῦ εἰς Κύριον μεταστάντος ἡρώος, παρα τῷ πλευρῷ τῆς πριγκήπισσης. Καὶ ἡ ἀπο κοινοῦ πληροῦσα τὰς παιδικὰς τῶν καρδίας ἐνδόμυχος καὶ εἰλικρινῆς θλίψις συνέδεσε τὸ ἡγεμονικὸν ζεῦγος δι' ἔτι στενοτέρων καὶ κραταιοτέρων δεσμῶν.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ὁ Πλάτων διηγείται περὶ τινος ἀνθρώπου ὅτι εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ μιμῆται διὰ τῆς φωνῆς του τὴν βροντὴν, τὴν μαινομένην τρικυμίαν, τὸν θόρυβον τρεχόντων ὄχημάτων, τὴν βροχὴν τῆς χαλάζης, τοὺς κύνας καὶ τὰ πρόβατα καὶ διάφορα πτηνά. Καὶ ὅτι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, δυνάμενοι νὰ ἐκτελῶσι διὰ τοῦ λάρυγγος των τοσοῦτον ἐξαισία θαύματα, ἐπιμαρτυρεῖ πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ὁ ποιητὴς Lainez, ὅστις ἀπεθανάτισε διὰ τινος ἑδῆς του λίαν κολακευτικῆς ἓνα ἐκ τῶν θαυματουργῶν τούτων. Ἡ ἑδῆ αὕτη τοῦ Lainez ἐξυμνεῖ ἀοιδόν τινα ὀνόματι Φιλβέρτον, ζῶντα παρὰ τῇ αὐτῇ Λουδοβίκου ἰδ', ὅστις εἶχε τὸ θαυμασιὸν δῶρον τοῦ μιμεῖσθαι πάσας τὰς φωνὰς καὶ πάντας τοὺς ἤχους καὶ ψόφους μετὰ θαυμαστῆς τῷ ὄντι ἐπιτυχίας. Ἐμιμείτο μετ' ἀπιστεύτου φυσικότητος τὴν φωνὴν καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι πάσης ἡλικίας, πάσης ἀξέως καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος ἀνθρώπων, τὰς διαλέκτους τῶν χωρικῶν καὶ ἐπαρχιωτῶν, τὴν ἡμαρτημένην τῆς γαλλικῆς προφορὰν τῶν ξένων πάσης χώρας καὶ πόσης ἐθνικότητος, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ ἀπαραμίλλου φυσικότητος ἀπεμιμείτο τοὺς κρότους καιομένων πυροτεχνημάτων, τὸν θόρυβον κρουομένων τυμπάνων καὶ τοὺς ἤχους τῶν κωδῶνων. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὴν ἱστορίαν ὅπως βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἰκανότητος, ἣν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ὁ λάρυγξ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀσκίσεως καὶ μορφώσεως αὐτοῦ· διότι ἐν ἐκάστη σχεδὸν τάξει τῶν σχολείων δύναται τις σήμερον ν' ἀπαντήσῃ μικρὸν τινα „Φιλβέρτον“, ὅστις πρὸς τέρψιν τῶν συμμαθητῶν του ἀπομιμείται τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν, τὸ μισοῦρισμα

τῶν γαλῶν καὶ ἄλλων ζῶων τὰς διαφόρους φωνὰς, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἔρρινον ὕφος τοῦ διδασκάλου του. Ὁ γράψας τὰς γραμμὰς ταύτας ἐγνώρισε μαθητὴν τινα τοῦ σχολείου, ὅστις τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἀπεμιμείτο τὸν μυκηθμὸν τῶν βοῶν καὶ τῶν μοσχάρων, ὥστε, ὡσάντις διερχόμενος παρὰ τινα λειμῶνα ἤρχιζε νὰ μυκάται, πᾶσαι αἱ ἐκεῖ βόσκουσαι ἀγελάδες ἔτρεχον πρὸς αὐτόν, παρετήρουν ἀτενῶς καὶ ἠκολούθουν αὐτόν μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ λειμῶνος, ὅπου ἐσταμάτουσαν ἐμποδιζόμενα ὑπὸ τοῦ φραγμοῦ νὰ προχωρήσωσιν.

Ἐν γένει δὲν ὑπάρχει μουσικὸν ὄργανον, τοῦ ὁποίου τοὺς ἤχους νὰ μὴ εἰμπορῆ γὰ μιμηθῆ ἡ ἀνθρωπίνη φωνή· ὑπῆρξαν μάλιστα ἄνθρωποι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ παραγάγῃσι μὲ τὸ στόμα δύο διαφόρους ἤχους συγχρόνως, ἀποτελοῦντας τοσοῦτῳ θαυμαστὴν ἁρμονίαν, ὥστε ὁ ἀκούων αὐτοὺς ἐκ τινος ἀποστάσεως ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούη πραγματικῶς δύο διάφορα ὄργανα.

Ὁλόκληρος αὕτη ἡ πληθὺς τῶν τόνων, ἤχων καὶ ψόφων, τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του μέχρι τινὸς βαθμοῦ πᾶς ἄνθρωπος κανονικῶς ἀνεπτυγμένος, παράγεται ἀποκλειστικῶς ὑπο τοῦ φωνητικοῦ ὄργανου, τὸ ὅποσον διάσημὸς τις φυσιολόγος ὠνόμασε „τὸ ἰσχυρότατον ὄλων τῶν ἐργαλείων“. Διὰ τοῦ ὄργανου τούτου μετατρέπομεν ἀνάρθρους φθόγγους εἰς ἐνάρθρους, ἢ διὰ μεγαλητέρας τινὸς διαρκείας εἰς μουσικοὺς τόνους, οὕτως ὥστε ὁ φθόγγος ἐν τῇ ὁμίλιᾳ καὶ ἐν τῇ ἑδῇ εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτός, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν μὲν τῇ ὁμίλιᾳ εἶνε βραχὺς καὶ ἀκαριαῖος ἐν δὲ τῇ ἑδῇ ἀσματοῖ διαρκέστερος.

Ἐξ ὄλων τῶν συστατικῶν μερῶν τοῦ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ